

KŽDÝ TVŮJ NÁDECH

SÉRIE DARK ELEMENTS

JENNIFER L.
ARMENTROUT

„Neuvěřitelně talentovaná autorka...
Nemohla jsem se odtrhnout!“

GENA SHOWALTER, autorka bestselleru *První život*

KAŽDÝ
TVŮJ
NÁDECH

EVERY LAST BREATH

© 2015 by Jennifer L. Armentrout

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Šimková, 2023

Cover © Mary Luna, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3921-9 (pdf)

JENNIFER L.
ARMENTROUT

přeložila Markéta Šimková

Tohle je pro každého fanouška Zayna a Rotha, pro všechny, kteří fandili Layle a chtěli svou vlastní Bambi, a pro každého, kdo vášnivě podporoval svého oblíbence a hlasoval, koho si má Layla vybrat. Děkuju, že jste se na tu cestu vydali se mnou.

PRVNÍ KAPITOLA

Stála jsem u Stacey v obýváku a znovu se mi celý svět rozpadl na kusy.

Sam je Lilin.

Ochromila mě hrůza natolik silná, že mi v plicích docházel dech. Zírala jsem na jednoho z kdysi nejbližších přátel na světě. Kvůli démonické pokrevnici Bambi a kvůli tomu, že jsem přestala mít schopnost spatřit duše, když se mnou navázala pouto, jsem nikdy neviděla to, co jsem měla celou dobu přímo před očima. Neviděl to nikdo z nás, ale byl to Sam – to on způsobil ten zmatek ve škole a všechna nedávná úmrtí. Místo toho, aby si bral duše jedním dotekem, což jako Lilin dovede, dával si na čas, bral si tu a tam kousek. Hrál si se svými oběťmi a hrál si i s námi.

Hrál si se mnou.

Až na to, že to, co stálo ve Staceyině domě, na sobě v podstatě jen nosí Samovu kůži – kostým dokonale šitý na míru, protože skutečný Sam... už není. Zasáhla mě hluboká bolest ze zjištění, že můj kamarád zemřel, zemřel už před nějakou dobou, aniž by o tom kdokoliv věděl. To poznání mi kosti a tkáň rozmaširovalo na kaši.

Nemohla jsem ho zachránit. Nemohl ho zachránit nikdo z nás a teď jeho duše... musí být tam dole, kam jdou všechny duše, které si Lilin vezme. Ucítla jsem křeče v břiše.

„Nemůžeš mě porazit,“ řekl Lilin hlasem, který se navlas podobal Samovu hlasu. „Tak se ke mně přidej.“

„Nebo co?“ Srdce mi v hrudi bilo jako sbíječka. „Nebo chcípni? To fakt vůbec není klíšé.“

Lilin naklonil hlavu na stranu. „To jsem ti vlastně říct nechtěl. Potřebuju, abys mi pomohla osvobodit naši matku. Ti ostatní ale klidně chcípnout můžou.“

Naši matku. Než jsem se mohla začít zabývat fuj okolností, že jsem spřízněná s tvorem, který mi zabil kamaráda a způsobil taková jatka, Zayne se přeměnil do své pravé podoby a odvedl tak moji pozornost. Tričko na zádech se mu roztrhlo, jak se mu rozvinula křídla, a kůže mu potemněla do tmavší žuly Strážců. Vyrašily mu dva rohy, rozčísly mu vlnité blond vlasy a stočily se dozadu. Zploštily se mu nosní dírky. Pootevřel ústa, potichu výstražně zavrčel a objevily se jeho tesáky. Vykročil směrem k Samovi a ohromné ruce sevřel do pěstí.

„Ne!“ zařvala jsem. Zayne se zastavil a prudce ke mně otočil hlavu. „Nepřibližuj se k němu. Co tvoje duše?“ připomněla jsem mu a srdce mi bilo jak o život. Nebo to, co mu z duše zbylo, když se vezme v úvahu, že ne tak dávno jsem mu nešťastnou náhodou pěkný kus ukousla.

Zayne ustoupil a zaujal ostražitý postoj.

Obrátila jsem znovu pozornost k tomu zlu maskovanému jako Sam. Ať už ta věc stojící před námi je cokoliv, jsme ze stejného masa a kostí. Teprve nedávno jsem se dozvěděla, jak se přesně stalo, že jsem zčásti démon a zčásti Strážce. Jsem dcerou Lilith a tohle... Tahle věc je skutečně mou součástí. Narodila se z mé a Lilitiny krve a je stejně ďábelská jako Lilith. Že ji chce osvobodit? Ani náhodou. Pokud by se Lilith někdy dostala nahoru, svět, jak ho známe, by šel nenávratně do kytek.

„Lilith ti osvobodit nepomůžu.“ Fakt se o ní nehodlám vyjadřovat jako o naší matce. Ble. „To se nikdy nestane.“

Lilin se usmál a pozoroval mě očima tmavýma jako inkoust. „Jen pojď co nejbliž.“ Naprosto ignoroval, co říkám, a dobíral si Zayna. Sakra, dobíral si nás všechny. „Není jediná v týhle místnosti, kdo by si pochutnal na Strážcově duši.“

Prudce jsem zalapala po dechu, až mě v nose zaštěpalo. Stacey zakňourala. Během vteřiny mi před očima probleskl její vztah k Samovi. Vždycky byli kamarádi a teprve nedávno zaregistrovala,

že je do ní Sam odjakživa – *odjakživa* – zamilovaný. Doopravdy si ho ale nevšímal, než se Sam začal měnit...

Proboha.

Stacey teď musí být na rozsypání, když vidí, že kluk, do kterého se konečně zamilovala, je horší než nestvůry, které se v noci krádou po ulicích. Nemohla jsem si ale dovolit Lilina přestat sledovat. Každou chvíli se může dát do pohybu a tři z nás v téhle místnosti jsou zranitelní vůči nejhoršímu útoku, jaký může uštédřit.

„Není nad to si vzít čistou duši. To už ale víš, Laylo. Všechno to teplo a добрta hladce sklouznou dolů jako ta nejlahodnější čokoláda.“ Lilin zvedl bradu a zasténal tak, že normálně by mi z toho zahořely uši. „Když si ale dáš na čas a každý sousto si vychutnáš, je to mnohem dekadentnější. Měla by sis to zkusit, Laylo, a přestat být při krmení tak nenasytná.“

„A ty bys měl zkusit zavřít klapáčku.“ Z mocného démona stojícího vedle mě se valilo teplo. Roth, úřadující korunní princ pekel, se ještě nepřeměnil, ale bylo poznat, že k tomu nemá daleko. Ze slov mu ukapával vztek. „Co ty na to?“

Lilin Rothovi nevěnoval ani pohled. „Mám tě rád. Fakt že jo, princí. Škoda, že stejně nakonec zdechneš.“

Prsty se mi zkroutily, nehty se mi zakously do dlaní a projel mnou vztek, žhavý a hořký vztek. Moje pocity byly všude kolem. Kromě všeho, co se v poslední době podělavalo, tu stojím mezi Zaynem a Rothem, což je i normálně natisíckrát trapné, ale teď, po tom, co Roth...

Nic z toho teď nemůžu řešit. „Ty máš ale odvahu vyhrožovat nám, když jsme v přesile.“

Zvedl rameno v gestu tak typickém pro Sama, až mě z toho zabolelo u srdce. „Co když jsem jen inteligentní?“ nadhodil kurážně. „A co když na rozdíl od vás všech vím, jak tohle skončí?“

„Moc ti to mluví,“ zavrčel Roth a vykročil dopředu. „A to jako fakt moc. Proč musí vždycky záporáci vést odporně dlouhej a nudnej monolog? Prostě přejdeme k vraždění, ne?“

Lilin se křivě usmál. „Ty se už nemůžeš dočkat, až konečně exneš, co?“

„Spíš se nemůžu dočkat, až přestaneš žvanit,“ odsekl Roth a znovu se přesunul tak, aby stál přímo vedle mě.

„Celou tu dobu jsi to byl ty?“ Stacey se chvěl hlas pod tíhou bolesti, kterou musela prožívat. „To nebyl Sam? Ne od...“

„Ne od doby, kdy Dean ukázal svoje železný pěsti. To byla leg-race.“ Lilin se zasmál a loupł po ní černýma očima. „Sam už není doma nějaký ten pátek, ale můžu tě ujistit, že jsem si užil... náš společnej čas stejně, jako by si ho na beton užil i on. Jen ať víš, jestli tě to nějak utěší.“

Dala si ruce přes pusy a přidusila tak svoje slova. Po bledém obličejí jí stékaly slzy. „Panebože.“

„Zas tak daleko bych to nehrotil,“ zamumlal Lilin sametově.

Přistoupila jsem blíž ke Stacey a strhla Lilinovu pozornost na sebe. Bylo mi zle za ni, byla jsem naprosto znechucená. „Proč?“ zajímala jsem se. „Byls s námi celé týdny. Proč jsi na žádného z nás nezaútočil?“

Lilin si ztěžka povzdchl. „Neholduju jen násilí, smrti a krveprolití. Celkem rychle jsem zjistil, že tady nahoře se dá užít spousta zábavy, a já si ji dopřával plnými doušky.“ Zamrkal na Stacey a já viděla rudě.

Kůže mě páčila, jako by mi po ní pochodovalo tisíc žahavých mravenců. „Nedívej se na ni. Nemluv na ni, ani nedýchej jejím směrem. A ať tě ani nenapadne na ni ještě sahat.“

„Ále, já už zašel dál,“ odvětil Lilin. „Mnohem dál. Všechno, co si přeje váš Samík, jen kdyby na to měl koule. Ale víš, tohle ho už teď vlastně netrápí. Jak bych to řekl, pozřel jsem ho – celou jeho duši. Už tady z něj nic nezbyvá. Není z něj přízrak jako z ostatních, co mi zkržili cestu. Protentokrát jsem si s jídlem nehrál. Neukousával jsem ho po troškách. Ne, je pryč. Je v...“

Stalo se hned několik věcí najednou.

Stacey vystřelila po Lilinovi, zvedla ruku, jako by mu chtěla z obličeje vymlátit ten jeho posměšný škleb. Lilin vyrazil k ní, a přestože jí doposud z jakéhokoliv důvodu nevzal duši, teď se to nedalo nijak zaručit. Je nepředvídatelný. Ukázal, co je skutečně zač, a přišlo mi, že si už přestal hrát.

Byl od ní na dosah ruky a já – no, tak nějak mi vytekly nervy. Popadl mě vztek.

Proměnila jsem se, aniž bych se o to zvlášť snažila. Lidskou podobu, kterou na sobě tak dlouho nosím a na které svým způsobem zoufale lpím, jsem opustila, jako bych shodila svetr. Nikdy předtím mi to nešlo tak snadno. Kosti se mi nezlomily ani se znovu nespojily dohromady. Kůže se mi nenatáhla, ale cítila jsem, jak tvrdne, stává se odolnou vůči většině nožů a kulek. Na patře mě zamravenčilo, když se mi spustily tesáky, zuby navržené tak, aby prořízly dokonce i kůži Strážců, a rozhodně i Lilinovu kůži. Přímo vzadu pod krkem a po obou stranách páteře se mi uvolnila a rozvinula křídla.

Někdo v místnosti prudce vydechl, ale já si toho nevšímala.

Pohnula jsem se rychle jako kobra, popadla Stacey za paži a strčila ji za sebe. Dostala jsem se mezi ni a Lilina. „Říkala jsem, ne-sahej na ni. Nedívej se na ni. Ani nedýchej jejím směrem. Jestli to uděláš, urvu ti hlavu z těla a vykopnu ji oknem ven.“

Lilin sebou trhl a odtančil o krok zpět. Oči černé jako uhlé se mu rozšířily. Obličejem se mu mihlo překvapení a svěsil koutky. „Ty nehraješ fér.“

Co to sakra? Vidím mu snad ve tváři strach? „Přijde ti, že mě to zajímá?“

„Ale jo, to tě bude zajímat,“ Lilin ustupoval a zamířil ke dveřím. „Dost tě to bude zajímat.“

A pak zmizel. Otočil se na patě a opustil dům tak rychle, že jsem jen zůstala stát a přibližně jsem civěla na prázdný práh. Nechácala jsem to. Lilin ani nemrkl, když šlo o Zayna a Rotha, ale jen co se přeměním já, stáhne ocas a uteče?

Ech.

„No, tak to je... zklamání.“ Pomalu jsem se otočila a založila si křídla. Jako prvního jsem uviděla Zayna.

Vrátil se do lidské podoby. I když je Zayne vyčerpaný, vždycky vypadá jako vystřížený z časopisu *Town and Country*. Sluší mu to tak, že předčí všechny Američany a přivádí do mdlob dívky po celé planetě. Tak nějak si představuju anděly. Jasně modré oči a málem

nebeské rysy. Teď na mě ale jen hleděl s pusou dokořán. Dokonale krásná tvář mu pobledla, takže mu ještě výrazněji vystoupily neúprosné kruhy pod očima. Zíral na mě, jako by mě ještě nikdy neviděl, což bylo bizarní, protože jsme spolu vyrůstali. Připadala jsem si jako nově objevený druh.

V zádech mně zamrazilo. Podívala jsem se na pohovku. V určité chvíli se Zayne přiblížil k místu, kam dopadla Stacey. Čekala jsem, že ji tam uvidím, jak se kolébá v klubíčku, ale i ona na mě zírала, ruce přitisknuté ke tvářím. Kdykoliv jindy by mě její výraz rozesmál. Ale teď ne.

Srdce mi začalo bít jako splašené. Otočila jsem se k zadní části místnosti, kde stál Roth. Můj pohled se střetl s jeho jantarovými očima. Měl je vyvalené, zorničky vislé. Přesto bylo na co se dívat.

Roth je – no, nikdo, kdo kdy kráčet po téhle zemi, se mu nepodobá. Asi proto, že není ani coulem člověk, ale přesto byste si z něj sedli na zadek. Vždycky mu to sekne, i když si z černých vlasů udělá bodlinky. Víc se mi ale líbí jeho umírněnější vzhled, který má teď. Vlasy mu přepadávají přes čelo a jemně se otírají o špičky uší a klenbu stejně tmavého obočí. Zlatavé oči má v koutcích mírně zešíklené. S jeho lícními kostmi a bradou byste mohli brousit sklo. Každý umělec by dal život za to, aby mohl načrtnout takový obličej – nebo se ho aspoň dotknout. A ty svoje plné, vyzyvavé rty měl teď pootevřené.

Zlatohnědá pleť mu nezbledla a sice na mě nečužel, jako bych patřila pod mikroskop, ale i on na mě hleděl v úžasu stejně jako Zayne.

Stísněný pocit se proměnil v hrůzu a ta se mi usadila v břiše. „Co je?“ špitla jsem a přeletěla místnost pohledem. „Proč na mě všichni... čumíte, jako by se mnou nebylo něco v pořádku?“

Přece to není tím, že jsem Lilinovi řekla, že mu utrhnu hlavu. Jo, většinou nejsem tak agresivní, ale během posledního týdne jsem si myslela, že jsem Lilin, políbil mě Zayne a já mu málem vzala duši, několikrát mě v řetězech věznil klan, co mě vychoval, a ten samý klan mě málem zabil – hluboký nádech – uzdravila jsem se díky Rothovi a záhadnému lektvaru, který nám poskytl

spolek čarodějů uctívajících Lilith, a právě teď jsem se dozvěděla, že můj nejlepší kámoš je po smrti, duše mu skončila v pekle a jeho místo si uzurpoval Lilin. Dalo by se říct, že i holky sem tam potřebují ohledy.

Roth si odkašlal. „Prcku, podívej se... na svoji ruku.“

Na svoji ruku? Proč to po mně ksakru chce, když se dějou takové šílenosti?

„Udělej to,“ řekl tiše a až moc něžně.

Otřásla mnou hrůza, jako by ve mně vybuchl náboj z brokovnice. Zrak mi padl na levou ruku. Čekala jsem, že uvidím zvláštní černošedé mramorování, směs démona a Strážce, kteří ve mně jsou, kombinaci, které jsem teď už skoro přivykla. Nehty se mi prodloužily a nabrousily a šlo poznat, že ztvrdly dost na to, aby prořízly i ocel, byly stejně tvrdé jako moje kůže, ale moje kůže... byla pořád růžová. Fakt růžová.

„Co to...?“ Pohled mi doputoval k druhé ruce. Vypadala stejně. Prostě růžová. Křídla mi zacukala a připomněla mi, že jsem se přeměnila.

Zayne polkl. „Tvoje... křídla...“

„Co mám s křídly?“ málem jsem zaječela a natahovala se za sebe. „Jsou zlomená? Nevylezla ven...“ Špičkami prstů jsem se dotkla něčeho měkkého a hedvábného. Ucukla jsem. „Co...“

Staceyiny usazené oči se zdály dvakrát tak větší. „Ehm, Laylo, nad krbem je zrcadlo. Myslím, že by ses do něj měla mrknout.“

Vteřinku jsem koukala na Rotha, otočila se a dosprintovala ke krbu, který Staceyina máma na beton vůbec nepoužívá. Sevřela jsem rukama bílou křbovou římsu a zírala na svůj odraz.

Vypadala jsem normálně, tak jako předtím, než jsem se přeměnila... Jako bych šla do školy nebo tak něco. Moje oči měly barvu nejsvětější šedi, zředěné modří. Vlasy jsem měla tak blond, až byly skoro bílé, a rozčuchané vlny mi trčely všemi směry jako obvykle. Vypadala jsem jako bezbarvá porcelánová panenka, což není žádná novinka, až na dva tesáky, které mi čnuly z úst. Ty bych ve škole neukazovala. Moji pozornost ale upoutalo něco jiného. A už ji nepustilo.

Byla to moje křídla.

Měla jsem je veliká, i když ne tak obrovská jako Zayne nebo Roth. Obvykle se jejich povrch skoro podobal kůži, ale teď byla černá... Černá a opeřená. Jako řádně *opeřená*. To hebké, hedvábné, co jsem cítila? To byla peříčka.

Peříčka.

„Proboha,“ pošeptala jsem svému odrazu. „Mám peří.“

„To jsou rozhodně opeřený křídla,“ okomentoval Roth.

Prudce jsem se otočila a svým pravým *opeřeným* křídlem jsem shodila lampu. „Mám na křídlech peří!“

Roth naklonil hlavu na stranu. „Jo, to máš.“

Vůbec mi nepomáhal, a tak jsem se otočila na Zayna. „Proč mám na křídlech peří?“

Zayne pomalu zavrtěl hlavou. „Nevím, Laylo. Ještě jsem nikdy nic takového neviděl.“

„Nelži,“ zasyčel Roth a zpražil ho pohledem. „Už jsi to předtím viděl. A já taky.“

„Já teda ne,“ zamumlala Stacey. Nohy měla přitažené k hrudi a fakt vypadala, že se každou chvíli začne kolébat. Ještě donedávna Stacey nevěděla, co je Roth skutečně zač. Dokonce to nevěděla ani o mně. Tohle na ni musí být moc.

„Tak jo. Jak a proč jste je už předtím viděli?“ zajíkala jsem se, protože jsem fakt chtěla, aby mi to vysvětlili. „Budu si teď muset holit křídla?“

„Prcku...“ Rothovi zaškubalo v koutcích.

Předpažila jsem ruku a ukázala na něj prstem. „Neopovažuj se mi smát, ty pitomče! Tohle není sranda. Mám křídla jako exot!“

Zvedl ruce. „Nebudu se smát, ale myslím, že bys žiletky měla nechat na pokoji. Navíc nejsi jediná, kdo má na křídlech peří.“

„Jako kdo ještě?“ zajímala jsem se. Existují snad nějaká jiná nadpřirozená stvoření, o kterých nemám ani páru?

„Třeba... jestřábi,“ opáčil.

Svraстила jsem obočí. „Jestřábi? *Jestřábi*?“

„A orli?“

„Nejsem pták, Rothe!“ Docházela mi trpělivost. „Proč mám na křídlech peří?“ zaječela jsem, tentokrát na Zayna. „Už jsi to předtím viděl? Kde? Řekne mi už někdo...“

Podlaha pode mnou se začala třást a přerušila mě. Chvění narůstalo, putovalo po stěnách nahoru, rozklepalo zrcadlo a zaráčotilo s fotkami v rámečcích. Ze stropu začaly opadávat kousky omítky. Dům se otřásal a hlasité dunění trhalo uši.

Stacey vyskočila z pohovky a popadla Zayna za paži. „Co se to děje?“

Na křídla jsem zapomněla a vyměnila si se Zaynem pohled. Něco mi na tom přišlo až moc povědomé. Tohle jsem už cítila, když...

Skrz okna, drobné praskliny ve zdi a dřevěná prkna podlahy pronikalo oslepující zlaté světlo. Měkké, jasné světlo se sunulo po stropě a odkapávalo dolů. Uskočila jsem stranou a jen tak tak jsem se tomu cákanci vyhnula. Dost dobře jsem si pamatovala, co se mi stalo naposledy, když jsem byla ještě dost hloupá na to, abych se toho světla dotkla.

Můj druh se ho nemůže dotknout nikdy. A dotknout se ho nemůže ani Roth.

„Ksakru,“ zamručel.

Srdce se mi zastavilo, jakmile dunění ustalo a překrásná záře zmizela. Roth se vmžiku objevil vedle mě a chytil mě nad loktem.

Stacey zavětrila ve vzduchu. „Proč to tady jde cítit, jako bychom se dusili v ubrouscích do sušičky?“

Měla pravdu, vzduch prostupovala nová vůně. Pro mě byla pižmová a sladká. Nebe... Nebe voní tak, jak si jen přejete, jako to, po čem člověk na světě nejvíc prahne, a každému voní jinak.

Zayne schoval Stacey za sebe a mně se zdálo, že Roth chce nabrat naše neandělské maličkosti a pláchnout odsud pryč, když vtom ze štěrbin v místnosti začala vyzařovat síla. Sladkou vůni, která mě naplňovala touhou, nahradila vůně jetele a kadidla. Po zádech mi přeběhlo teplo a došlo mi, že na útěk už je pozdě.

To snad ne.

Stacey zalapala po dechu. „Ježí...“ Obrátila oči v sloup a podlomila se jí kolena. Složila se jako harmonika. Zayne ji chytil, než sebou sekla na podlahu. Neměla jsem ale teď čas, abych se o ni starala.

Nebyli jsme sami.

Nechtěla jsem se otočit, ale nemohla jsem si pomoci. Musela jsem, protože jsem je chtěla vidět. Musela jsem je vidět dřív, než mě smažou z povrchu zemského. Roth asi musel cítit to samé, protože i on se obrátil. Na tvářích se mu odrážela jemná záře. Zamžoural očima a já se podívala ke dvěřím.

Dva z nich tam stáli jako stráž. Mohli mít tak přes dva metry, nebo i klidně víc. Byli tak nádherní, že jen pohled na ně bolel. Jejich vlasy měly barvu pšenice a kůže se jim třpytila, jak zachycovala a pohlcovala světlo okolo nich. Nebyli ani černí, ani bílí, ani neměli žádný odstín uprostřed, ale jaksi všechny barvy dohromady. Na sobě měli něco jako lněné kalhoty. Oči měli čistě bílé – bez duhovek nebo zorníček, jen bílou plochu. Nejasně mě udivovalo, jak vidí. Hrudníky a chodidla měli holé, ramena široká jako Strážci a křídla skvostná, zářivá bělost se klenula přinejmenším metr a půl na každou stranu.

I jejich křídla pokrývalo peří.

Na rozdíl ode mě ale tohle peří na sobě mělo stovky očí, nefalšovaných očních bulv. Bulv, které nemrkaly, ale neustále bloumaly. Zdálo se, že pojmají všechno najednou.

Každé z těch stvoření třímalo v ruce zlatý meč, pořádně hustej meč – meč dlouhý asi tak jako moje noha. Všechno dohromady tvořilo nejspíš to nejpodivnější, co jsem kdy viděla, a to jsem za svých sedmnáct let už viděla jó podivností.

A tady je máme, ty, kteří řídí tohle představení zvané život, ty, kteří stvořili Strážce a kdo jsou pro demony obdobou strašáka. Ještě nikdy v minulosti se nestalo, že by byli v přítomnosti kohokoliv, kdo v sobě má jen špetku démonické krve, a ihned ho nepřipravili o život.

Cítila jsem, jak se mi křídla – moje *opeřená* křídla – přitiskla těsně k zádům. Ani nevím, proč jsem se je v tu chvíli snažila schovat, ale měla jsem tak trochu pocit, že na mě všichni zírají. Přesto

jsem se nehodlala přeměnit do lidské podoby, ne, když tady jsou tyhle bytosti.

Nemohla jsem se na ně vynadávat. Bil se ve mně úžas a strach. Byli to... andělé. Opeřená křídla jim prakticky zářila, tak byla světlá. Nikdy jsem se k nim nemohla na krok přiblížit, ani když přišli do domu Strážců za Abbotem, vůdcem klanu. Vždycky mě přinutili z domu odejít. Nikdy by mě nenapadlo, že je někdy spatřím.

Popadla mě bezhlavá touha vydat se za nimi. Měla jsem co dělat, abych ji ignorovala. Zhluboka jsem se nadechla. Voněli nádherně.

Roth sebou zčistajasna škubl. Srdce mi uvízlo kdesi v krku. Zaplavil mě strach. Udělali mu snad něco? A pak jsem to uviděla. Sněhl se z něj stín a rozlil se před námi do vzduchu. To už jsem taky někdy viděla. Stává se to, když se mu z kůže uvolní vytetované pokrevníci.

Věděla jsem, že to není Bambi ani koťata, protože tenhle stín přišel někde od jeho... No, odkudsi z místa, kde má opasek džínnů. Tam má jen jedno tetování, to jediné, které jsem ještě nikdy neviděla.

Dračí pokrevník, o kterém Roth tvrdil, že mu vychází z kůže, jen když jde fakt do tuhého, nebo když se fakt nakrkne.

Jsou tady Alfý a Dupík si jde konečně pohrát ven.

DRUHÁ KAPITOLA

Připravila jsem se na příchod velkého pustošivého draka. Ztuhla jsem a zatajila dech. Všichni umřeme příšernou smrtí upálením.

Stín byl obrovský. Proměnil se v tisíc teček vířících ve vzduchu jako malá větrná smršť a bral na sebe podobu a tvar. Po pár vteřinách se na dračím břiše a zádech objevily modro-zlaté šupiny hrající duhovými barvami. Drakovi vyrostla tmavě rudá křídla, dlouhý, hrdý čumák a zadní tlapy s drápy. Oči měl stejné jako Roth, zářivě žluté.

Nádherné stvoření.

Ale... drak byl asi tak velký jako kočka – fakt prťavá kočička.

Tohle jsem zrovna nečekala.

Křídla se mu neslyšně pohybovala, vznášel se nalevo od Rotha a mrskal ocasem. Byl tak drobounký a tak... roztomilý.

Pomalu jsem zamrkala. „Ty... Ty máš... kapesního dráčka?“

Někde za mnou si odfrkl Zayne.

Roth si zhluboka povzdechl.

Sice nám všem hrozí nebezpečí a asi brzy všichni přijdeme o kejhák, ale Roth a Zayne na sebe pořád jsou jako pes a kočka.

Drak ke mně otočil hlavu, otevřel tlamu a jemňounce zaskřehotal. Spíš zakuňkal. Vyšel z něj obláček černého kouře. Žádný oheň. Jen tmavší proužky, které nepatrně páchly po síře. Obočí mi vyletělo nahoru.

„Ať nám jde ten pokrevník z očí,“ přikázal ostře Alfa, až jsem sebou škubla. Ten, co promluvil, stál napravo ode dveří a měl nepředstavitelně hluboký hlas, který rezonoval místností i mnou. Trochu jsem čekala, že mi prasknou bubínky.

Překvapilo mě, že Alfý hned po Dupíkovi nejdou, ale na druhou stranu kapesní dráček nepředstavuje zas takovou hrozbu.

Roth na první pohled vypadal uvolněně, ale já věděla, že je napjatý jak struna, připravený vyrazit do akce. „Jo, tak s tím nepočítejte.“

Alfa se zašklebil. „Jak se na mě vůbec opovažuješ promluvit? Mohl bych tě sprovodit ze světa, než se znovu nadechneš.“

„To bys mohl,“ odpověděl klidně Roth. „Ale neuděláš to.“

Vyvalila jsem oči. Nepřišlo mi, že urážet Alfý je zrovna ten nejchytřejší tah.

„Rothe,“ zamumlal Zayne. Zněl blíž, ale já nechtěla z Alf spustit oči, abych to omrkla. „Možná by ses měl trochu krotit.“

Korunní princ se ušklíbl. „To zrovna. Chceš vědět proč? Alfý se mnou skoncovat můžou, ale neudělají to.“

Alfa naproti nám, ten, co promluvil, ztuhl, ale nijak ho nepřerušoval.

„Víš, jsem totiž oblíbenej korunní princ,“ pokračoval Roth a úsměšek se mu roztáhl po tváři. „Sejmou mě, aniž bych jim k tomu zavalil příčinu, a mají co dělat se šéfem. A to nechtěj.“

To mě překvapilo. Nemůžou s Rothem jen tak skoncovat kvůli tomu, co je zač? Vždycky jsem si myslela, že si dělají, co se jim zachce. Alfa, který byl až doteď potichu, promluvil. „Pravidla tady nejsou pro nic za nic. Neznamená to ale, že se nám musí líbit, takže bych navrhoval, ať nepokoušíš štěstí, *princi*.“

Roth pak udělal něco nemyslitelného. Předpažil ruku a zvedl prostředník. „A teď už ho pokouším, Bobe?“

No ty krásou, on ukazuje Alfě fakáče! A říká mu Bobe! Kdo si tohle může dovolit? To jako vážně?

Čelist mi spadla na podlahu. Miniaturní Dupík ze sebe vykašlal další obláček kouře. „Mě svojí nádherou neoslepíte,“ řekl Roth. „Sedíte si na těch svých vznešených obláčcích a vynášíte soudy nad každým živým tvorem na zemi. Ne všechno je černobílý. Víte to, ale stejně nepřipouštíte žádnou šedou zónu.“

V bílých očích Alfý zapraskaly jiskřičky elektřiny. „Přijde den, principi, kdy tě tvůj osud dožene.“

„A bude to velkolepá show,“ zavtipkoval Roth. „A taky u toho budu vypadat fakt k sežrání.“

Krátce jsem stiskla víčka. *Proboha...*

Alfa napravo se pohnul, širokou rukou sevřel jílec meče a připadalo mi, že jím chce Rotha probodnout skrz naskrz. Došlo mi, že už je načase rozvázat jazyk. „Jste tady kvůli Lilinovi, že? My ho zastavíme.“ Neměla jsem ani tucha, jak to sfoukneme, a nejspíš bych neměla dávat takový slib bytostem, co mě můžou vyhladit, než bys řekl švec, ale neměla jsem na vybranou. Nejen proto, že jsem potřebovala, aby si přestali všímat Rotha, ale i proto, že Lilina je opravdu třeba zastavit. Všichni, kteří mají duši, jsou teď v nebezpečí. „Slibuju.“

„O Lilina se postarají Strážci. Proto byli stvořeni – ochraňovat lidstvo je jejich práce. Pokud to neudělají, zaplatí nejvyšší cenu spolu s démony,“ odpověděl Alfa, který promluvil jako první. „Přišli jsme se vypořádat s tebou.“

Srdce se mi zastavilo. „Se mnou?“

Alfa, co ho Roth překřtil na Boba, přivřel oči. „Jsi znesvěcením nejvyššího řádu. Předtím jsi byla ohavností, s níž jsme se měli vypořádat, ale nyní jsi zvráceností, jejíž existenci nemůžeme nadále tolerovat.“

Roth naklonil hlavu na stranu a Zayne přispěchal dopředu. „Ne!“ vykřikl Zayne a stáhl křídla. „Nikdy neudělala nic...“

„Ale, vskutku?“ suše opáčil druhý Alfa a křídla se mu vyklenula do výšky. Oči vnořené do peří se rozhlédly po místnosti a potom se všechny – byly jich stovky – soustředily na mě. „My vidíme všechno, Strážce. Spravedlnost musí být vykonána.“

Bob pozvedl meč, a než jsem se na cokoliv zmohla, Rothovi vyletěla paže. Chytil mě přímo nad hrudníkem a odstrčil mě směrem k Zaynovi. Odrazila jsem se od jeho tvrdé hrudi a hned bych se skácela, kdyby mě Zayne nechtyl kolem pasu a nepodržel mě.

Dupík pořád kroužil Rothovi u ramene a znovu zaskřehotal...

... a ten skřehot se proměnil v řev, ze kterého se dům otřásl ještě mohutněji, než když se objevili Alfy.

Roth sklopil bradu a zazubil se. „Jak už jsem kdysi říkal, na velikosti záleží.“

Dupík začal růst takovou rychlostí, že jsem to ani nedovedla sledovat. Narostly mu tlapy velké jako kmeny, drápy dlouhé jako háky. Drakovy zářivé modro-zlaté šupiny se zdály neprůstředné. Zadní tlapy se protáhly až na podlahu, kde prolomily dřevěná prkna. Jedno karmínové křídlo uhodilo do stropu a projelo sádrokartonem raz dva. V hustých mračnecích padala omítka, zatímco druhé křídlo srazilo polohovací křeslo.

Alfa cosi zakřičel, ale v hlubokém dračím zavrčení se to ztratilo. Drak vyrazil dopředu a přitom smýkal obrovským špičatým ocasem po podlaze. Nábytek odletěl ke stěně a zničil jeden portrét. Okno se rozletělo na kusy a do místnosti začal proudit studený vzduch. Dupík se před námi zarazil, postavil se čelem k Alfám a stáhl se, z nozder mu sršely jiskřičky. Oheň začernil to, co zbývalo ze stropu a Bob znovu něco vykřikl.

„Udělej k ní jedinej krok a upeču si nějakýho Alfů.“ Rothův hlas zněl tiše a smrtelně klidně. „Hezky do křupava.“

Jeden Alfa ustoupil, ale Bob vypadal, že vybuchne jak papiňák. „Ty se nám opovážuješ vyhrožovat?“

„Klidně se opovázím i víc.“ Rothovi jako by se ztenčila kůže, rysy na obličejí se mu zostřily. „Nedopustím, abyste jí na hlavě zkřívili jedinej vlasek. Jestli ji chcete, budete se muset nejdřív vypořádat se mnou.“

Bobovi to na tváři vykouzilo úsměv od ucha k uchu a mně se sevřel žaludek. Roth se pevně rozhodl, že se kvůli mně nechá zabít. Obětoval se do jam, vrátil se z nich, šel proti šéfovi a zachránil mi život. Ani za nic mu nedovolím, aby se kvůli mně znovu ocitl v nebezpečí. „Přestaň!“ vymanila jsem se ze Zaynova sevření, ale Dupík mi vešel do cesty. Ohnal se ocasem dozadu a zastavil ho ani ne několik centimetrů od mých boků.

Nemohla jsem se dostat dál. S hrůzou jsem těkala pohledem z Rotha na Alfů. „Ať už máte jakýkoliv problém, máte ho se mnou. Ne s nimi. Takže se pojďme...“

Zatímco jsem mluvila, Alfa Bob se přesunul k Rothovi a pozvedl ohnivý meč. To se Dupíkovi nelíbilo. Postavil se na zadní, natáhl dlouhý krk, otevřel tlamu a odhalil prvotřídní tesáky. Pach síry zesílil a hned nato Dupíkovi z tlamy vyšlehl oheň.

Vřískot plný bolesti najednou utichl a tam, kde stál kdysi Bob, zbyla jen ohořelá hromádka popela.

Všichni jsme zůstali jako přikovaní. Nikdo neřekl ani bé a snad ani nedýchal. A pak: „Nakonec to byla echt křupavoučká pečínka,“ řekl Roth a prohlížel si ten nepořádek.

Podlomila se mi kolena a zvedla jsem bezmocně ruce. Dupík se otočil na druhého Alfu. Následoval sled nechutných křupavých zvuků, načež se drak ohlédl přes rameno, vyhledal mě svýma zlatýma očima a otevřel tlamu. Zuby měl potřísněné třpytivou modrou tekutinou. Zafuněl a ve skutečnosti to znělo, jako by se hrdelně zasmál.

Bambi sežrala Strážce.

Dupík sežral Alfu.

Tihle pokrevníci fakt nemají žádné vychování.

Já hlavně neměla ani tucha, že Alfu může něco zabít, natož tak sežrat.

„O ou!“ zaječela Stacey. Pootočila jsem se právě včas, abych ji uviděla, jak se vecpala mezi dva polštáře na pohovce. „Mám doma draka! Draka!“ Nejspíš byla ještě mimo z toho, jak omdlela, a tak si ani nepamatovala, že měla doma i anděly.

„Dupíku,“ zavolal Roth. „Vrať se zpátky.“

Drak ze sebe vychrlil hustý oblak kouře a otočil se dokola. Uskočila jsem před jeho ocasem, stejně tak Zayne. Krb už takové štěstí neměl. Smrtící ocas do něj udeřil a urazil hrstku cihel. Ty dopadly na zem a rozbily se na kusy. Dupík přenesl svou těžkou váhu z tlapy na tlapu.

Zayne se zamračil. „On tady... dupe?“

Roth protočil panenky. „Venek si moc neužije.“

„Z očividných důvodů,“ zamumlala Stacey.

Dupík zvedl ocas a bouchl jím o zem, takže rozbil i to, co zbývalo z podlahy, a vysloužil si tak Rothův povzdech. Drak potřásl

hlavou, a než se scvrkl do roztomilé, kapesní podoby, zachvěl se. Konečně se vrátil k Rothovi, uvelebil se mu na tváři jako malý stín a rychle pelášil přes krk za límec jeho trička.

Naprosto jsem oněměla a jen mlhavě si uvědomovala, že jsem se proměnila zpátky do lidské podoby. Myšlenky mi lítaly od jednoho maléru k druhému. Sam je Lilin. Mám opeřená křídla. Zjevili se Alfý. Dupík...

„Máma mě zabije,“ špitla Stacey a k hrudi si tiskla béžový polštářek. Vzhledla. „Jak tohle vysvětlím?“

Roth našpulil rty. „Výbuch plynu?“ Stacey si ta slova tlumeně opakovala a on pokračoval. „Můžu to tady trochu sežehnout, ať to vypadá autentičtěji. Jestli chceš, tak patro vynechám.“

„S tím máš asi spoustu zkušeností, co?“ zeptal se suše Zayne.

„Ehm, když vyjde Dupík ven, je vždycky lepší použít starou dobrou výmluvu s plynem. Hodí se to.“ Roth se ke mně otočil. „Jsi v pohodě?“

Jsem v pohodě?

Mísil se ve mně vztek se strachem – strachem o něj. Chvilí jsem na něj zírala a pak jsem k němu vystřelila. „Na cos jen myslel?“ Napráhla jsem se a praštila ho do hrudníku. „Vyhrožovals Alfě!“ Znovu jsem ho praštila, tentokrát silněji, takže ho to muselo aspoň štípnout.

„Au.“ Promnul si hrudník, ale v očích mu jiskřilo. On si snad myslí, že je to legrace!

Zayne přešel k hromádce popela na zemi. „Víc než vyhrožoval. Nechal Dupíka, aby je sežral.“

„Hele, technicky vzato Dupík jednoho sežral a druhého usmazil,“ opravil ho Roth a poplácával se po břicho tam, kde teď Dupík odpočíval.

„Proboha!“ Tentokrát jsem ho praštila do paže. „Budeš v pěkném průseru, Rothe! Fakt pořádným!“

Pokrčil ramenem. „Jen jsem se bránil.“

„Jen jsem se bránil.“ Pitvořila jsem se po něm a kývala hlavou dopředu a dozadu. „Nemůžeš přece jen tak na potkání zabíjet Alfý, Rothe!“

„Tys ty anděly zabil?“ zeptala se Stacey. Asi si je teda fakt pamatovala.

Nevinně se na ni usmál. „No, já to nebyl, ale...“

„Rothe!“ zaječela jsem a ustoupila od něj, než ho uškrtním k smrti. „Tohle není legrace. Ty...“

Když chce, dovede být sakra rychlý. V jednu vteřinu byl ode mě několik metrů a hned nato byl u mě a vzal moje tváře do dlaní. Sklonil ke mně hlavu, takže jsme měli oči ve stejné výšce. „Jsou tady nějaký pravidla, Prcku.“

„Ale...“

„Pravidla, kterým se musí podřídit i Alfý. Bez fyzický provokace mě napadnout nemůžou. Pokud jo, vytočí šéfa a šéf se jim pomstí tak, že to, co dokáže Lilin, bude vypadat jako hra pro děcka. Nejsem jen tak ledajaký démon. Jsem korunnní princ. Oženou se po mně a já se bráním. Tečka.“

On je ale vyprovokoval – možná ne fyzicky, ale rozhodně jen tak nevinně nepřihlížel. Jak ze mě opadalo leknutí, vynořila se další hořká pilulka. Co když Roth ta pravidla špatně pochopil? Co když už teď jsou na cestě další Alfý, aby pomstili svoje bratry?

„Budu v pohodě.“ Nespouštěl ze mě oči a přistoupil o krok blíž, až jsme měli boty v jedné řadě. „Nic se mi nestane. Slibuju.“

„To slíbit nemůžeš,“ zašeptala jsem a pátravě se mu zahleděla do očí. „To nemůže slíbit nikdo z nás.“

Spustil ruce a vpletl mi prsty do rozpuštěných vlasů. „Já jo.“

Ta dvě slova byla jako hodit rukavici šířému vesmíru. Sklopila jsem zrak. Dal mi vlasy dozadu a strčil mi je za uši. Až tehdy, když ruce pomalu odtahoval, jsem si vzpomněla, že nejsme sami.

Trhla jsem sebou a můj pohled se střetl se Zaynovým pohledem. Na okamžik jsem si dovolila vidět Zayna doopravdy. Nejen že jsem ho skoro zabila.

Málem jsem provedla i něco mnohem, mnohem horšího. Jakmile přijde Strážce o duši, promění se ve strašlivého tvora. Vím to na sto pro, protože jsem už viděla, co se Strážcovi stane, když se mu sebere duše. Já to málem udělala Zaynovi. A on je pořád tady a stojí při mně.

Srdce mi začalo pukat. Viděla jsem, jak na mě ostražitě hledí. Žaludek se mi ošklivě sevřel. Otevřela jsem pusou, ale nevěděla jsem, co říct. Jakoby se mi srdce a hlava najednou měly rozervat do dvou opačných směrů. Naštěstí jsem neměla šanci cokoliv říct.

„Nechám tě na pár hodin o samotě a ty necháš Dupíka seškvářit a sežrat Alfu.“

Při Staceyiném výkřiku jsem vyjekla a otočila se dokola. Uprostřed zničeného obýváku stál Cayman. Vynořil se zničehonic. Puf. A byl tady. Měl na sobě tmavší kalhoty a bílou košili, která vypadala, že ho nějaké zapínání knoflíků tak v půlce omrzelo. Blond vlasy měl rozpuštěné kolem hranatého obličeje. V démonské hierarchii, jak mi Roth jednou vysvětlil, patří Cayman jako pekelný úředník k střednímu managementu. Je to takový démon pro všechno, ale mám pocit, že je víc než jen... ehm, Rothův spolupracovník. Ať už si to Roth přiznává nebo ne, jsou přátelé.

„To byla rychlost,“ utrousil Roth a založil si ruce na hrudi.

Cayman pokrčil rameny. „Taková už je doba, kámo. Tak za hodku už si to nejspíš nějaký Alfa pověsí na facebook.“

Alfy mají facebook?

Stacey si teď držela polštářek před pusou a byly z ní vidět jen obrovské, tmavě hnědé oči. Když promluvila, zněla přidušeně. „A kdo je tohle?“

Chtěla jsem se pustit do vysvětlování, ale Cayman se s mávnutím uklonil jejím směrem. „Jen ten nejkrásnější, nejchytřejší a vyloženě nejvíc okouzující démon na světě. Víím, je to jazykolam, takže mi můžeš říkat Caymane.“

„Ehm.“ Těkala očima po místnosti. „Tak jo.“

Zaynovi ztmavla kůže, což dávalo jasně najevo, že se co nevidět přemění, ale doufala jsem, že to vezme v klidu. Cayman je přítel a to poslední, co bychom potřebovali, je, aby se ti dva do sebe pustili. „Je Roth v průšvih?“

„Prcku, já...“

Zvedla jsem ruku a přerušila ho. „Ticho. Caymane, má průšvih?“

Cayman se zazubil. „Myslím, že by bylo lepší se zeptat – kdy průšvih nemá?“

Přimhouřila jsem oči. Musela jsem uznat, že na tom něco je. „Tak jo. Má větší průsvih než obvykle?“

„Ech...“ Sklouzl pohledem k Rothovi a pak se mu pousmání roztáhlo do ďábelského úsměvu. Naprosto si to užíval. „Řekněme, že šéfovi se nelíbí, co se tady stalo. Vlastně šéfa toho vytočila spousta, takže jestli se Roth někdy v dohledný době podívá dolů, asi se chvíli ven nedostane. Tak na několik desítek let.“

Zalapala jsem po dechu. „To není dobrý.“ Tolik k tomu, že je šéf na Rothově straně.

„Mohlo to být horší,“ řekl Roth a ušklíbl se.

Cayman přikývl. „Hele, podle mě se šéfovi ve skrytu duše líbí, co Dupík udělal, ale znáte to... Politika.“ Povzdechl si a já povytáhla obočí. „Zkazí všechnu zábavu.“

Začalo mě bolet na spáncích. „Dnešek byl...“

„Neuvěřitelný?“ navrhla Stacey. Upustila polštářek a přitlačila si dlaně pod oči. Vypadala bledě a napjatě. Třásla se jí ruka, když si s ní setřela slzy pod očima.

Pomalu jsem přikývla a otočila se dokola. Pohled mi padl na Rotha a potom na Zayna. Oba na mě zírali a čekali. Chtěla jsem předstírat, že nevím, na co čekají, ale to bych si něco nalhávala.

A taky by to ze mě udělalo zbabělce.

Na ramena mi dopadla tíha. Promnula jsem si spánky. Bylo toho tolik, co jsme museli vyřešit. „Musíme se o to postarat.“ Pokynula jsem rukou na zničený pokoj. Pořád se tu držel pach síry. Zčásti jsem byla vděčná za to, že je tady něco, na co se musíme hned soustředit. „Aby se Stacey nedostala do maléru.“

„To bych fakt ocenila,“ řekla. Letmo jsem na ni pohlédla a uviděla, jak si rukama vjela do vlasů.

Roth vykročil. „Co kdybyste si zašli do pekařství U koláčků a dobrůtek, než se tady o to postarám? Zvládneš to?“ Tu otázku směřoval na Zayna a ten přikývl.

„Postarám se, aby byly v bezpečí,“ odpověděl Zayne klidně.

Roth zaváhal a dlouze a zhluboka se nadechl. „Pokud se objeví Strážci...“

„Obě ochráním před čímkoliv nebo kýmkoliv, kdo by po nich mohl jít,“ ujistil ho Zayne. Pořádně se nadechl. „Dokonce... Dokonce i kdyby to byl můj vlastní klan.“

„A já se zvládnou ubránit sama,“ skočila jsem mu do řeči a vysloužila si tak od Rotha pobavený pohled. „Co? Na to vem jed. Ať už se ke mně z mého starého klanu přiblíží... kdokoliv, neskočím mu kolem krku.“ Ignorovala jsem nápor strachu, který se vynořil s myšlenkou, že bych se jím měla znovu postavit tváří v tvář. „No, až na Nicolaie a Deze. Myslím, že ti tak nějak...“

„Prcku,“ řekl Roth.

Povzdechla jsem si. „Pro mě za mě. Pojďme.“ Obrátila jsem se ke Stacey a došla k ní, abych ze sevření jejich bělostných kloubů jemně vypáčila polštář, který si znovu přivlastnila. „Zvládneš jít ven?“

Mrkla jednou a pak podruhé. „Co mi zbývá? Mám tu zůstat, až to tady Roth podpálí? Ne, díky.“

Byla jsem ráda, že ani po takovém dni Stacey neztratila svoji vyřídku.

Roth si to nakráčel ke Caymanovi a položil mu ruku na rameno. „Chci, abys mi to venku pohlídal, jo?“

Seznam věcí, co bude Cayman hlídat, byl předlouhý.

„Jasně.“ Cayman zmizel. Puf. A byl pryč.

Zakroutila jsem hlavou a znovu jsem se soustředila na Stacey. Mžourala na mě přes navlhlé řasy a do očí jí vyhrkly slzy. „Sam... je mrtvý, že?“

Položila jsem polštář vedle ní na pohovku a klekla si. V krku se mi udělal knedlík. „Jo. Je.“

Stiskla pevně víčka a zachvěla se. „Pamatuju si, jak jste všichni mluvili o... Lilinovi, a co lidem dělá. Pokud je Sam mrtvý, tak je jeho duše...“

Duši má v pekle. To vím. I Stacey už to ví. Všichni v téhle místnosti to víme. Není nic horšího než být uvězněný v pekle. Nezaslouží si všechny ty hrůzy, co se tam duším provádějí.

Chytla jsem Stacey za ruce a pevně je stiskla. „Slibuju, že dostaneme Samovu duši z pekla. Slibuju.“

TŘETÍ KAPITOLA

„Tos neměla slibovat,“ řekl Zayne tiše, jakmile Stacey zapadla na dámské záchodky v pekařství jen pár bloků od jejího domu. Chtěla jsem jít s ní, ale pronesla dost rozhodně, že potřebuje pár chvil o samotě.

Posadila jsem se do boxu nejbliž k oknu a sledovala spěch lidí venku. Jejich aury tvořily brázdu barev, ze které se mi točila hlava. Je tak zvláštní znovu vidět aury. Už jsem si zčásti zvykla na to, že je nevidím, když na sobě mám Bambi, a nějak jsem zapomněla, jak dovedou odvádět pozornost. „Proč ne?“

Zayne vklouzl na místo naproti mně. V obličeji se mu zračila starost. „Jak dostaneš Samovu duši z pekla, Laylo? Roth sice může být korunní princ, ale dost pochybuju, že o ni může jen tak požádat, přestože je s nimi zadobře. Peklo Samovu duši jen tak nevydá.“

„Tak daleko jsem se svým plánem ještě nedošla.“ Vlastně jsem doufala, že by nám s tím mohl pomoci Roth. Koneckonců jako korunní princ si může dovolit nechat Dupíka jen tak usmažit a sežrat Alfy. „Musíme to ale udělat. Zayne, je to můj nejlepší kamarád.“ Zlomil se mi hlas a cítila jsem, že už pomalu nezvládám držet svoje city na uzdě. „I kdyby to můj nejlepší kamarád nebyl, nemohla bych ho tam nechat. To si nezaslouží. Bože, Zayne, Sam si tohle nezaslouží.“

„Já vím.“ Zayne sklopil bradu, ale ani na vteřinu mě nespouštěl z očí. „Neříkám, že bychom na něj měli zapomenout.“

„Musíme něco udělat,“ zopakovala jsem, zhluboka jsem se nadechla, opřela se o zadní stranu boxu a položila si ruce na hladký

stůl. Letmo jsem se podívala tam, kde zmizela Stacey. Potřebovala trochu času, ale dávalo mi zabrat jí ho dopřát. Vzhledem k tomu, co všechno se stalo, mě překvapovalo, že tady sedíme a normálně se bavíme. „A pak musíme zjistit, jak se vypořádat s Lilinem a pak...“

„Hele, zpomal trochu.“ Zayne se nahnul přes stůl a položil svou ruku na mou. Při pohledu na něj se mi bolestí sevřelo srdce. Kdykoliv se na něj teď podívám, vidím jeho kruhy pod očima a matnou auru kolem něj. To nejde *nevidět*. „Vím, že se stala spousta šíleností a hodně sis vytrpěla. Musíme si o tom promluvit.“

O ničem z toho jsem se fakt bavit nechtěla, protože dost hrozilo, že to nedám.

Zayne si ale myslel něco jiného. „Viš, jak je pro mě těžké sedět na druhé straně tohoto stolu a nenaklonit se za tebou a nepřitisknout si tě k sobě? Jen abych měl jistotu, že jsi fakt naživu?“ zeptal se a mně se z neskrývané upřímnosti v jeho slovech zatajil dech. „To, co se stalo, nebyla tvoje vina. Chci, abys to věděla. Můj klan – *náš klan* – a můj otec neměli nikdy udělat to, co udělali.“

Pohled mi padl na jeho ruku, na tu ruku, kterou mě teď držel a za kterou mě držel tolik let. Zavřela jsem oči a v tu ránu jsem uviděla Zayna ležícího na podlaze u mě v pokoji, bledého a nehybného. Vzpomněla jsem si, jak se na mě podíval Abbot, Strážce, který mě vychoval, když našel svého syna. Zíral na mě, jako bych byla monstrum, co pomohl vytvořit. Na prsou se mi usadil balvan, když jsem si vybavila, jak jsem v panice proletěla přes dům, snažila se zoufale utéct, ale nepovedlo se mi to.

A to, že se mi to nepovedlo, vedlo k tomu, že mě uvěznili v kleci, nadrogovali, nechali o samotě ve tmě bez naděje, že kdy ještě uvidím denní světlo. Pořád ještě cítím zatuchlý puch, který se držel v suterénu domu, cítím řetězy, které mě svazovaly, když mě převzli do utajeného skladu.

„Laylo?“

Zachvěla jsem se a připomněla jsem si, že už v té kleci nejsem. Otevřela jsem oči a přinutila jsem se ty černé myšlenky vypudit z hlavy.

„Cením si toho, že to říkáš. Máš pravdu. To, co mi provedli, nebylo správné. Chápu, že si mysleli, že jsem to já, kdo způsobuje všechny ty problémy v domě – sakra, i já si myslela, že jsem pro všechny nebezpečná, ale zašli až moc daleko.“

Ta slova mě samotnou tak trochu překvapila. Vždycky jsem Abbota obhajovala, ale jeho činy i činy většiny členů klanu, se omluvit nedaly. Po tom, co jsem se probrala a zpytovala svědomí, a po zranění, která mi způsobili přímo před Abbotem, jsem se naprosto změnila. O tom žádná. „Chovali se jako porota s fakt mizernými, nepřímými důkazy a pak se z nich stal soudce a kat. Mohla jsem umřít. Zemřela bych nebýt Deze – a mimochodem, mají on a Nicolai velký průšvih?“

Dez a Nicolai riskovali všechno, když Rotha upozornili na to, co se děje. Pokud by to neudělali, teď bych tu neseděla.

Zaynovi poklesly řasy a zakabonil se. „Ze začátku se mluvilo o tom, že je vyhostí,“ řekl a já zalapala po dechu. Vyhostit je znamená, že se jich klan zřekne, což je samo o sobě příšerné pro svobodného muže, ale Dez má družku a dvě malé děti. „Ale jak jsme si uvědomili, že ten nepořádek v domě způsobuje Petr, Abbot prohlédl. Nicolai a Dez jsou v bezpečí.“

Se vším, co se stalo, jsem zapomněla, že mi Zayne řekl, že objevili Petrův přízrak, zachytili ho na kameře. Ulevilo se mi. Toho... mladého Strážce jsem zabila v sebeobraně, když na mě zaútočil, aby splnil příkazy svého otce. Elijaha. Ze kterého se vyklubal i můj skutečný otec. Takže to znamená, že Petr, ten nejhorší kluk na světě, byl vlastně můj nevlastní bratr. Z toho je mi ještě pořád zle. A protože jsem Petrovi vysála duši, stal se z něj přízrak.

„I ty jsi mohl zemřít. Mohla jsem ti vzít celou duši,“ pokračovala jsem a mluvila tiše. To je dar, co mi zanechala moje matka Lilith – úžasnou schopnost někomu vysát duši jediným polibkem. Každý, kdo má duši, se ocitne v nebezpečí, jen co se mi přiblíží k ústům, což až doteď dost kazilo jakékoliv randění.

Ale pak se objevil Roth. Jako démon patří do kategorie bez duše. Zpočátku jsem jím naprosto opovrhovala. Teď, když se na to dívám zpětně, to bylo dost proto, jak mě jeho slova a činy nutily

pochybovat o všem, co mě naučili Strážci. Démony si přirozeně hned tak nepozvete na večeri, ale ne všichni jsou nestvůry, ke kterým jsem měla chovat málem fanatický odpor. I oni mají svůj význam. S každou vteřinou strávenou s Rothem jsem se do něj pomalíčku zamilovávala. Tolik jsem s ním toho sdílela, než se obětoval, aby zachránil Zayna před jámami pekelnými. Tehdy jsem si myslela, že jsem o něj přišla, ale on se vrátil – jen se to mezi námi po jeho návratu změnilo. Roth si ode mě držel odstup, aby mě ochránil.

Aby mě ochránil před Abbotem.

A pak je tady všechno to, co se stalo se Zaynem. Vyrůstala jsem s ním, roky jsem ho zdálky zbožňovala a milovala. Strašně dlouhou dobu mi byl vším, ale je to Strážce a já jsem Strážcem jen z půlky, ba co hůř, jsem z půlky démon. Se svou duší a mým genetickým zázemím byl pro mě tabu. Naše přátelství, pouto, které jsme spolu sdíleli, by pro každou Strážkyni bylo příslibem budoucnosti, ale pro mě něco takového nikdy nebylo na stole.

To uvědomění mi nijak nezabránilo v tom, aby se moje city vůči němu prohlubovaly, a jakmile se Roth vrátil z jam pekelných a odehnal mě od sebe pryč, vehnal mě rovnou do Zaynovy náruče, do náruče kluka, o kterém bych si nikdy nepomyslela, že moje city může opětovat.

V tom jsem se spletla.

Spletla jsem se v hodně věcech.

Zayne prudce otevřel oči. „Ale nevzala.“

„Tak tak.“ Ten tlak byl zpátky, tížil mě. Znovu jsem pocítila hrůzu z oné noci, kdy jsem si uvědomila, že se na Zaynovi krmím místo toho, abych... mu polibek opětovala. „Vidím, odkud jsem ti kousek vzala. Poznám to na tvojí auře.“

„Jsem v pořádku...“

„Ne díky mně. Jediný důvod, proč jsem tě mohla předtím... políbit, je Bambi. Když je na mně, zvládnou svoje schopnosti ovládat.“ Vymanila jsem svoji ruku, stiskla rty a potřásla hlavou. „Nedá se přehlédnout, co jsem ti provedla, a vím, že nemůžeš být na sto procent v pořádku.“

Zayne na mě zíral, zvedl ruku a vjel si s ní do vlasů. „Zastavila ses včas. Až na to, že jsem trochu unavenější a... nabručenější než obvykle, jsem v pohodě, Lalinko.“

Srdce se mi při té přezdívce sevřelo. „Nabručenější než obvykle?“

Svraštil krátce obočí a já si pomyslela, že mi už neodpoví. „Snadno teď vybuchnu. Nevím, jestli je to kvůli tomu, co se mezi námi stalo, nebo jestli je to jen přirozený důsledek všeho, co se v poslední době dělo.“

Myslím, že vím, jak to je. Pokud se někomu vezme duše, dokonce jen malinký kousínek, nějak ho to změní. Někdo je třeba náchylnější ke změnám nálady, jiný začne všechno brát na lehkou váhu a v někom se probudí násilí.

A u Zayna to očividně způsobilo, že ztratil kousek svojí laskavosti, trochu toho, co z něj dělalo někoho naprosto úžasného. A to jsem mu provedla já. Sice to nebylo naschvál, ale ani jeden z nás, obzvláště já, neprojevil selský rozum, když jsme se snažili dát dohromady. Ani jeden z nás příliš nedumal nad tím, jak to, že ho můžu zničehonic líbat, aniž bych mu brala duši.

Na druhou stranu Zayne kdysi trefně poznamenal, že toho můžeme dělat dost, aniž by se dotýkala naše ústa.

Bylo to zvláštní. Seděla jsem naproti němu a uvědomila si, že necítím potřebu se nakrmit. Bylo to poprvé, co jsem si všimla, že ji necítím. Od chvíle, kdy se ke mně můj klan obrátil zády, žiju s Rothem a Caymanem. Vzhledem k tomu, že ani jeden z nich nemá duši, ani mě nenapadne se nakrmit – což je něco, s čím jsem bojovala sedmnáct let.

Ted', přestože mě znovu obklopují duše, to nutkání tu prostě není.

Možná mě dnešní události natolik vykolejily, že to ovlivňuje i tohle.

„Mrzí mě to,“ řekla jsem nakonec a obrátila zrak k ulici za oknem. Nastal druhý prosincový týden a nebe nad Washingtonem, D. C. bylo šedivé. Ostrý vítr s sebou přinášel vůni sněhu. „Tak moc mě to mrzí, Zayne.“